

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. De ipsorum Baptismo & Matrimonijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

lant) non aliam ob causam celebrandam dicunt, quam ad mutuam inter Christianos charitatem confirmandam, & memoriâ passionis Dominicæ recolendam. Forma eius celebrandæ in Ceremonijs quam fide aut doctrina similis fere est ei qua apud novos Evangelicos, quos nonnulli Reformatos, nos Calvinistas appellamus, observatur. Hoc ipsum Pradicantes Lutherani Anno MDLXI. Calvinistis à Senatu, quum septennium iam ibi commorati essent, eiecit. exprobarunt, quod scilicet eundem quem Anabaptista errorem fouerent. Communionem enim corporis & sanguinis Iesu Christi, quam Calvinista statuant fideles quotidie etiam extra Cœnam Domini frui, exceptis tantum signis externis, qua sunt panis & vinum sanctificatum.

IV. Anabaptista Cœnam celebraturi, superintendentes quosdam seu inspectores habent, qui tempus indicunt. Cœtu congregato, unus Euangelium legit, lingua vulgari. Interim Pastor suggestum conscendit, & Bibliorum codicem ante se pluteo imponit. Psalmos non decantant, ut plerique omnes alij Evangelici. (a) Aiunt enim, id ab Apostolis nusquam mandatum, nec permissum ut maribus & feminis permissis vocibus ac sonitu templa implerent. Factis precibus, Pastor locum aliquem scripturae explicat. Sermone finito, de pane & vino exiguam particulam ad singulos fratres circumfert, qui omnes suis quisque locis stantes, & capitibus nudi conticent. Panis hanc particulam singulis manibus tantisper tenent, dum Pastor ad locum suum reuersus, pro se quoque particulam accipit. Tum ille longa oratione mysterium hoc explicat, ac tandem, Mei fratres, inquit, Accipite, manducate, & annunciate mortem Domini. Sic igitur singuli bucellam deglutiunt, & suum Christum fide accipiunt. Deinde eodem modo vinum circumfert, inquit, Bibite in nomine Christi ad commemorationem effusi sui sanguinis. Fit saepenumero ut hæc oratione integrum diem absoluant, Deo gratias agendo, precando, meditando, ac lacrymas precibus miscendo, ut Anabaptista ipsi mihi narrarunt. Licet autem cum Zuinglio credant, Nihil in hoc Sacramento esse præter solum panem, nec corpus Christi aliter quam per fidem recipi, in eo tamen differunt, quod Zuingliani Cœnam non nisi in publicis cœtibus celebrant & accipiunt, quam Anabaptista etiam ad aegrotos deferunt, ut & Lutherani. Illi transcentes panem & vinum accipiunt; hi vero suo in loco quiescentes, dum ad se deferatur expectant.

V. Præcipuus eorum error, quo à reliquis hæreticis discerni solent, circa baptismum versatur, porro apud ipsos baptizandus cœtui se sistit, & in genu procumbens, fidei suæ rationem reddit, & si quo officio aut magistratû functus sit, eo se abdi-

cat. Scribit Budneus, Nobilem quendam, tutmæ ductorem, sibi notum, qui hoc modo baptizari peterit, ac si voto potiretur, officium illud numquã amplius se accepturum sit pollicitus. Si mores, & in concionibus frequentandis assiduitas probentur, omnes acclamant, Fiat, Fiat. quod si quis se opponat, & baptizando vitium aliquod aut ignorantiam fidei exprobet, Pastor tantisper abstinere, dum omnia discutiantur. Si accusator crimen non probauerit, cœtu excommunicatur. Sin nemo contradicat, Pastor sumram manu aquam capiti baptizandi inspergit, his verbis: *Baptizote in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti*, sine vlla alia cæremonia aut benedictione. Ad erroris vero sui defensionem, aiunt, Prædò baptismum in Ecclesia hætenus vsitatum, (b) expressio Dei verbo repugnare, neque ab Apostolis vsurpatum: sed commentum esse Nicolai, alij dicunt, Eugenij Papæ; ad salutem necessarium esse rebaptizari, quod hoc modo ad nouam vitam regeneremur. Baptismum in infantia acceptum nullius esse virtutis. Secuodum Dei verbum, prius credere aliquem debere quam baptizetur: neq; vniquam baptismi mentionem fieri, vbi non etiam fidei meatio fiat. Eunuchum Candacæ cubicularium, & Cornelium antequam baptizarentur, in Christiana fide fuisse instructos. (c) Christum dicere: *Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit*. Necesse ergo esse ut fides & Baptismus mutuo se comitentur: nec à Seruatore nec ab Apostolis infantes vniquam baptizatos. Hæc ille fere scriptis prodiderunt; quæ profecto notatu digna sunt, ut in quibus cardo nostræ salutis versatur. His non ab similia Anno MCCXXX. in Francia disputauit Petrus quidam Brulius, qui ad sanum S. Ægidij postea fuit crematus. (d) Quod si hoc fundamentum firmum est & inconculsum, omnes controuersias quæ in Ecclesia Dei incidunt, è solo Dei verbo scripto dijudicari posse & debere; sic existimo, quemadmodum Arriani olim, ita iam hac ratione Anabaptistas superiores fururos Id Lutherus ipse fateatur (e) *Concedimus*, inquit, in S. scriptura nullum textum expressum esse ad refutandum Anabaptistarum errorem, vbi scilicet dictum sit,

Bapti-

a Hortens libr. de Anab. Cassand. Bulling. Dorp. &c. Bull. c. o. lib. 6. b Bulling lib. c. c. 1. & seq. fol. 285. b. & cap. 3. fol. 191. bb. iij. c. Act. 8. & 10. d Sur. com. hist. fol. 402. a. b. e Serm. cont. Anabap. & Melanph. in loc. comm. titul. de Baptismo par. 9.

Baptizandos esse infantes, quia credant. Si quis ipsorum urgere nos velit ut haec verba ipsi ostendamus, cedimus. Contumacium est Anabaptistarum, non verorum Christianorum, tam angustis nos terminis circumseribere. Illud satis cuique esse debet, quod institutionem Apostolorum sequimur, omni tempore in Ecclesia Dei obseruatam, etiamsi scriptura id non praecipiat. Notus Gallorum Apostolus idem dicit, ac confitetur, (a) impossibile esse Prædobaptismum per scripturam probare. Quare hic, ut Tertullianus in simili re inquit, ad Traditionem recurrendum est. Quam regulam si tam hi quam illi obseruassent, Christianitas ad tam miserabilem statum nunquam fuisset redacta. Sed videamus quibus artibus ac modis Euāgelistæ illi è retribus in quibus Anabaptistæ non semel adegerant, se explicarint.

VI. Oecolampadius magui nominis inter Zuinglianos Theologus, cum nouem Anabaptistarum doctoribus coram Basileensi. Separata disputationem ingressus, suis suorumque vrpote plumbeis in hoc pugnae genere, armis repudiatis, alia ex S. Ecclesiae armamentario petenda sibi iudicauit, (b) Eia, inquit, in nomine Domini ostendite nobis, quando haec noua baptizandi forma in Ecclesia recepta sit, neque enim eam ex vestro vobis capite introducere licet. Nos in hoc totius Ecclesiae consensum & consuetudinem monstrabimus. S. Cyprianus in epistola ad Fidum ait, paruulorum Baptismi in Carthaginiensi Concilio mentionem fuisse factam, non tamen tamquam in dubium vocati, sed quod nonnulli imitatione Iudaorum, ante diem octauum eos non esse baptizandos dicerent: quæ, opinio ab Ecclesia fuit damnata. Origenes Commentarijs in epistolam ad Romanos asserit, consuetudinem hanc infantes baptizandi ab Apostolis descendisse. An fieri potest (inquit noster Prædicans iam Catholicissans) ut qui Apostolorum temporibus tam propinquus fuit fabulas Christianis narrare voluerit, tum quum Ecclesiae traditione mendacij conuinci possit? S. Augustinus quoque affirmat, morem infantes baptizandi in Ecclesia semper viguisse. Eodem modo Concilium Mileuitanum de Prædobaptismo loquitur non tamquam de re controversa, sed ad confutandum Pelagianorum de peccato Originali errorem; ceteri qui doctorum hominū, qui tamen infantium baptisimū reprobare non ausi sunt. (c) Hic Anabaptistæ, Lutheranorū more loquentes, (d) Adquid, inquit, nobis tot Patres Doctores, Concilia allegas? Homines fuerant, quorum dictis & decretis stare non tenemur, nisi quatenus se sacra scriptura (ecce tibi clypeum omni hæresis vitatum) sunt conformia. Atqui ex hac infanti-

um baptismum probare non potestis: (e) neque nos in eo acquiescere possumus quod fieri consuevit, nisi fieri debere ex Scriptura doceamur. Quod si usque ad hæc tempora in eo erratum est, certe tempus est ut error emendetur, postquam Deus veritatem nobis reuelauit, utque purum & simplex Christi verbum amplectamur, qui vult ut fides precedat baptismum. Necessè est ut qui baptizat & qui baptizatur, integram & perfectam habeant fidem; quod si non sit baptismus est potius Sathana, à Papa inuentus. Quid ergo è misari! excepit Oecolampadius, Catholice loquens. An tot animarum millia, quæ in Ecclesia hoc modo baptizata sunt, & quæ talem baptismum rectum esse crediderunt, æternis flammis adiudicata arbitramini? An credibile est à Deo eos Sathana tamquam præda relictos? An vos propterea à tam doctis & sanctis hominibus per schismata discedere oportet? (f) Illis vero vnicam scripturam obijcientibus, & ex ea Prædobaptismum sibi probari flagitantibus, quum iam Oecolampadio Thomas hæreret, alius Prædicans Zuinglianus Thomas nomine subiecit: Vultis vos ut expresso Dei verbo vobis probetur, Mulieres esse baptizandas. Sed ipsum hoc argumentum æque premebat auctorem eius quam aduersarium, idè quæ erat in validum in ipsius manu. Qui primam Disputationem Basileæ Anno M D X V I. habitam scriptis consignauit, ait, Anabaptistis locum aliquem Scripturæ ad probandum aliquod ipsorum Fidei caput allegantibus Oecolampadium respondisse. Illa scriptura loca longe alium habere sensum quam quo ipsi acciperent; idque se testimonio omnium Doctorum quibus usque vixerunt, & vniuersali Ecclesiae consensu probaturum. Verum & genuinum Scripturæ sensum eos nequaquam intelligere, ut quam illorum manibus tractant; nec velle sapientissimis illis Patribus credere, quos omnis admirata sit antiquitas. Nos habemus, inquit Anabaptista verbū Dei, quod omnino illis debet præferri. Sacra scriptura pura est, & minime fucata. Eam nos custodiemus, eam sequemur, quam diu nobis vita supererit; nec alicui, quod in ea scriptum sit, fidem derogabimus. S. Spiritus dux noster est, & per os nostrum loquitur. Illo insidias nobis aperit eorum-

qui
a lib. de præscript. b Bulling. lib. 1. de orig. Anab. cap. 7. fol. 14. d. 4 c Petr. Canif. in loc. com. Patrum. Tit. de baptismo. Cocc. thesaur. Cath. de baptismo paruus. Bellarm. & d Vlenb. caus. 7. pag. 175. c Oecol. lib. 2. Epist. f Oecol. dispt. Basile. an. 52. Luth. ep. ad Anab. an. 57. Tom. 2. VV. 4. 48. fol. 279. & ep. ad duos pleban. contr. Anab. Tom. 2. fol. 229. Vlenb. caus. 13. cap. 13. fol. 429. Harerici de sensu scripturæ dissentiuunt.